

[Niels Matthiasen.]

statsstøtte til musikkonservatorierne i Esbjerg, Odense og Ålborg, al den stund ændringsforslaget kun går ud på at udskyde revisionen af loven til næste år.

Ministeren begrundet det med, at den statsovertagelse af de tre konservatorier, som alle partier ved lovens vedtagelse i 1968 var indstillet på skulle finde sted nu, ikke kan foretages, fordi der ikke er fuld klarhed over konservatoriernes fremtidige funktioner og placering i forhold til de planlagte større uddannelsessteder. Ministeren oplyser, at man har taget skridt til nedsættelse af et udvalg med repræsentanter for alle interesserede parter, og ministeren har i sin fremsættelsestale oplyst om det kommissorium, dette udvalg skal have. Det er da så tilstrækkelig rummeligt, at næsten alt kan gå ind under dets formulering.

Jeg skal ikke forlange udvalgsbehandling af dette forslag, men jeg synes, det er meget væsentligt, hvis ministeren måske allerede kan give os visse oplysninger ved anden behandling. Kan han ikke det, kunne dette udvalg passende netop i år, hvor den nyordning af konservatorieundervisningen, man vedtog, har gennemløbet sin fulde rytme, foretage en undersøgelse af, hvordan tilgangen har været statskonservatorierne og landsdelskonservatorierne imellem, hvem det er, der rekrutteres til de forskellige konservatorier, hvor mange musikere vi i fremtiden kan påregne at få uddannet henholdsvis det ene og det andet sted, og vigtigst af alt måske foretage en analyse af, hvordan den musikpædagogiske uddannelse fungerer i forhold til behovet. Det sidste kommer vist ind under de almene musikkulturelle funktioner og muligheder.

Vi skal fra socialdemokratiets side acceptere udsættelsen af lovens revision. Jeg kan ikke helt frigøre mig fra en fornemmelse af, at udsættelsen kommer regeringen ganske godt tilpas. Ved lovens vedtagelse i 1968 talte man fra flere sider om, at når man ikke på daværende tidspunkt ønskede at lade staten overtage de samlede udgifter, var det bl. a. af hensynet til den statsfinansielle situation. Den er oprigtigt talt blevet noget værre siden dengang, og det vil så være endnu mere bekvemt i dag at udskyde loven og vinde tid.

Det svarer også godt til, at man ved gen-

nemlæsning af statsministerens åbningstales skriftlige del, den del, der omhandler uddannelses- og kulturpolitikken, bliver klar over, hvor lidt man har tænkt sig at gennemføre på det område, kulturministeriet dækker, i denne samling. Ved siden af denne lov vedrørende konservatorierne har man kun tænkt sig at få gennemført en revision af tilskudsreglerne i loven om kunstmuseer og kulturhistoriske lokaliteter og få revideret films- og biografloven, hvad der ikke koster ministeriet én øre, al den stund det er biografafgiften, der dækker udgifterne ved denne lov.

Det er usægtelig et meget beskedent oplæg fra kulturministeriets side for det kommende år, og når man samtidig kan konstatere, at kulturministeriets andel i statens samlede udgifter er faldet år for år i denne regerings tid, er det urovækkende. De stigninger i kroner og øre, som har fundet sted, sluges først og fremmest af lønstigninger og drift, og til nye fremstød er der vitterlig ikke plads.

I betragtning af, at kulturministeriet i høj grad skulle dække et område, der skulle imødekomme kravet om større trivsel, som vi møder det gang på gang, ikke mindst hos de unge, er jeg ikke helt sikker på, at den støvsugerbande, der har hærget ministerierne og de offentlige institutioners budget, har gjort ret i at sætte en bremse så hårdt netop på kulturinvesteringerne. Må jeg i en parentes lige indskyde, at hvis regeringen i sin politik regner med at begrænse forbruget på nær sagt alle områder, er det så rimeligt også at nedskære Danmarks radio og TV, hvis massemedier netop burde have øgede muligheder for at kunne give befolkningen i hvert fald en slags kompensation for det, den ellers må forsage?

Det væsentlige, jeg vil understrege, er, at regeringen i øjeblikket ved at bremse initiativ og aktivitet inden for kulturministeriets område gør fremtiden en dårlig tjeneste. Det, der sker nu, er faktisk et kulturstop, og det harmonerer meget dårligt med såvel betænkning nr. 517 som regeringens tale om den trivsel — og jeg kommer tilbage til netop dette — den ønsker at sikre menneskene i et moderne teknologisk samfund.

Adam Møller: Jeg er ganske enig med socialdemokratiets ordfører om, at dette lov-